

ROŠŤÁK TOM

Číslo 3

Ročník 2016/2017

Obsah

- Filmový festival
- Fašank
- Vandrácká
- Kterak guláš vařiti
- Mariková
- Modrá voda
- Horník
- Ftipy
- Rošťáček

Slovo redaktora

Držím v rukou třetí a poslední číslo turistického časopisu a přemýšlím, kolik jsme toho poslední dobou zažili. A to ještě chybí články o horolezecké stěně ve Zlíně a Bukotkinově memoriálu!

Doufám, že všechny ty akce prožívají ti, které to opravdu baví a ví, že do turistáku chodí rádi.

Přeju všem krásné prázdniny a modrou oblohu nad hlavou.

Míša

Cestou z Bukotkinova memoriálu

Časopis členů Turistického oddílu mládeže Nivnice

www.tomnivnice.net

www.facebook.com/tomnivnice

Redaktoři: Štěpán, Bobek, Johnny, George, Mikrobobek

Design: Štěpán

Foto: Prokop Škrabálek, Jiří Miškar, Vlastimil Ondra

FESTIVAL TURISTICKÝCH FILMŮ VE ZLÍNĚ

Jednúc sa nás Míša na schůzce optal, jestli by nám nevadilo, kdybysme zameškali páteční školu a místo toho sme jali na festival turistických filmů do Zlína. Ani chvílu sme neváhali. Po příjezdu na zlínské nádraží sme sa spočítali a šli sme na Baťův mrakodrap. Po vstupu všecy nejvíc zaujal páternoster, ale po Míšově výkladu o tom, jak je to nebezpečné, a kolik sa v tom zabilo lidí, všecy přešla chuť svézt sa :D. vyjeli sme tudíž normálním výtahem. Na vrcholu mrakodrapu sa ti studených ruk chtiví začali rýpat v ledu a ti ostatní sa kochali pohledem na Zlín. Po krátké pauze a svačině sme sa vypravili na cestu dolu. My starší sme dostali povolení jet páternosterem. Pak sme sa vypravili do kina. Při vstupu sa spousta z nás dala do kontaktu s cizíma holkama, nicméně to nebyl kontakt přátelský. Pak to ale začalo. Promítaly sa filmy o túrách do Tater, do Norska a jiné, jasným vrcholem však byl náš film o pohádkovém lese. Potom sa mikrofonu chopil cestovatel Richard Jaroněk, který nám vykládal o chování afrických zvířat a o tom, jak je fotil. Přednáška byla fakt dobrá. Potom sme sa vydali na cestu zpátky. Autobusem sme dojeli až na Slovácké a do Nivnice sme došli pěšky.

Výlet sa mně fakt líbil.

Štěpán

FAŠANK 25. 2. 2017

Na fašank sa těším celý rok. Dycky sa podaří. Sranda je, když malé děcka tančijá „pod šable“. Protože to většinou poplantajú. Já sem šel za velikého náčelníka Inčučunu. Jirka šel za kuchařa, maminka za vodníka, táta za piráta a Anička za včelku. Byla jeden ze zástupců drobného hmyzu. Blbla s berušku Natálku a medvědem. V 8:00 jsme vyšli. U Ondrú a u nás sme pojedli, zatancovali „pod šable“ s dřevěnýma mečama a odpočinuli si. Chodil jsem jako zvoník po druhé straně Brodské. Zvoník je ten, který chodí dopředu a zvoní na všechny baráky, aby lidé věděli, že idú fašančaré. Tento rok chyběl Peťa Matyáš se kterým dycky divočíme, ale aj tak sme si to užili. Jel na hory. Smůla. Prošli sem obecní zabijačku. Norča byla sice nemocná, ale kúsek s nama šla. Zastavili sme sa u babičky Miškarové. Skončili sme v Besedě, kde byla lokšová polévka.

Pochovávání basy

Nejlepší hláška byla, jak Šimonovi chcipl křeček a on mu nemohl vykopat hrobeček, protože bylo -18°C . Chudák.

Celý fašank byl super, akorát na Brodské nám chyběla babička Soukeníková, Je mně po ní smutno.

Johnny

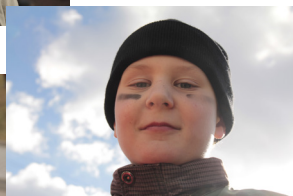
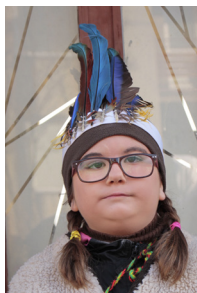

Fašank mám moc rád. Na fašank se celý rok těším. Šel jsem za kuchaře, Jenda za indiána, Anička za včelku, táta za piráta a maminka za vodníka. V osm ráno jsme vyrazili od Besedy. První jsme šli na dolní konec a pak na horní konec. Před naším a před Ondrovým jsme tancovali „Pod šab-
le“ s dřevěnými meči. Zvonili jsme, hónili sa, Anička s Natálkú divočili s medvědem, jedli jsme milosti a koblihý. Skončili jsme v Besedě, kde bylo pochovávaní basy a lokšová polévka. U basy byla děsná prča. Nej hláška: Šimonovi Mikulcovi umřelo morče a tak při -18°C nemohl kopat hrobeček.

Fašank byl parádní, jen mně chyběla na Brodské prababička Soukeníková. Je mně po ní smutno...

George

VANDRÁČKÁ 50

V sobotu jsme s Metem, Matým Orlem, Peťou Matyášem, Vojtú, Tomem a tetú Mirkú šli trasu 20 km. Když jsme byli na Hrabíně, tak naráz z křoví vystartoval jelen. Strašně jsem se lekl. Měl obrovské parohy. Asi utékal na K3, ale spletl si směr. Na K3 jsme si lehli a čekali na pomalejší skupinku – Gazdíkovce. Hodili jsme za žebro špekoň. Naše rychlejší skupinka byla za chvíli na Lubné. Pes Ema sežral žabu, sbírali medvědí česnek a divočili s Peťou až do cíle. Nad Stráním byl velký větr. Dokonce i Peťa se mohl položit na větr.

Už se těším na příští Vandrácskou.

George

JAK JSME ŠLI Padesátku

Už od zimy já, a pár dalších kluků z turistáku trénujeme na Vandrácce. Letos jsme si naplánovali jít pětaticítku. S tím jsme počítali ještě v pátek, kdy jsme zajišťovali ubytování pro turisty z dálky. Potom nás ale napadlo: „Co, kdybychom šli padesát?“ Hned jsme ten nápad zavrhl, protože se to zdálo jako šílenost, když trasu třicet pět kilometrů jsme šli jen jednou. Tak jsme se jen tak ze srandy Míši zeptali: „Myslíš, že bysme zvládli pa-

desátku?“ Jeho odpověď byla povzbudivá, řekl nám, že on to šel v sedmé třídě, a tak jsme se rozhodli, že půjdeme.

Ráno jsme se podle dohody sešli o sedmi u klubovny. Moc jsme si nevěřili, pořád jsme se bavili o tom, že to nedáme, ale po tom, co jsme se zapsali na padesátku už nebylo cesty zpět. Začátek cesty probíhal dobře. Nasadili jsme rychlé tempo, na Javořině jsme byli už v deset hodin. Na Javořině jsme posvačili, do Květné jsme seběhli. Ale za Květnou začal nejtěžší úsek. Při výstupu na Novou horu mě začaly bolet nohy. Začal jsem myslet na to, že to nemůžeme zvládnout, když nás čeká nejtěžší kopec, Lopeník. Novou horu jsme vyšli, užili jsme si cestu z kopce a začal výstup na Lopeník. Na úpatí je cesta mírná, říkal jsem si, že to asi nebude tak hrozné. Po deseti minutách mě z omylu vyvedla odbočka, která vedla do opravdu hodně prudkého kopce. Šli jsme pomalu, kilometry ubíhaly čím dál pomaleji. Pořád jsem doufal, že už budeme nahoře, po kilometru jsem to říkal jen tak, na povzbuzení nálady. No asi po půl hodině jsme vylezli, Tonda zůstal za námi. Hned po výstupu jsme šli ke studánce. Když jsme se napili, vrátili jsme se na vrchol. Tonda tam nebyl, tak jsme čekali. Po deseti minutách nám to nedalo a zeptali jsme se dalšího turistu, jestli tu už nebyl, odpověděl nám, že před čtvrt hodinou odešel a snažil se nás dohnat, protože nevěděl, že jsme se šli napít. Tak jsme zdrhali. Zdálo se beznadějně dohnat ho, ale nakonec se to povedlo. Pak už cesta ubíhala celkem rychle. Šli jsme hlavně z kopce, občas jsme dali pauzu, ale na třetí kontrole jsme se dohodli, že si deset minut odpočineme. To se ukázalo jako opravdu špatný nápad, protože nám ztuhly nohy. Cesta do Nivnice byla peklo, už jsme se jen táhli, skoro jsme nemluvili. Po dlouhé cestě jsme konečně dorazili do cíle. Byli jsme šťastní, ale kvůli bolestem jsme si to moc neužili. Teď s odstupem to hodnotím jako velmi povedenou akci.

Štěpán

Kterak guláš uvařiti (a snísti)

Budeme potřebovat kotlík, vodu, brambory, špekáčky, guláš v sáčku, nůž, lžíci, škrabku, oheň, dvě větve, jeden Aidam, dva bobkové listy, Štěpána a Prokopa.

Postup:

Aidama necháme vše řádně zdokumentovati. Až bude dokumentovati přespříliš, pokusíme se zachovati zdravý rozum.

S ohněm snad žádné potíže nejsou.

Bobka necháme nakrúžlat brambory. Dbáme na to, aby na žádnou nezapomněl.

Štěpán nechť zatím nakrájí špekáčky. Důsledně mu zabráníme v konzumaci na zem spadlých.

Vše smíchejmež v kotlíku ve vodě. Zjistíme, že opravdu dehydrovaný guláš není dobrý nápad a dostávat ho ze sáčku rukou také ne. K omytí Bobkovy ruky užijeme vody z jeho zásob.

Zavěsíme kotlík nad oheň. Zjistíme, že neumíme oddělat víčko. Naučíme se to, čímž snížíme množství kapaliny v kotlíku.

Zjistíme, že nemáme čím míchat. Necháme Štěpána vyrobit vařajku z příhodné větve. Vařajku nedopatřením spálím a necháme Štěpána vyrobit novou.

Po delší době vaření guláš sejmeme z ohně a pokusíme se o konzumaci.

Protože si Štěpán zapomněl lžíci, poskytneme mu lžíci. Pokud volnou lžici nemáme, poskytneme mu místo lžíce chleba, který použije jako lžíce. Až někdo nebude lžici potřebovat (což bude brzy), poskytneme Štěpánovi lžíci. Jíme i kousky Štěpánovy lžíce zůstavší v kotlíku. Na Prokopův návrh se pokusíme sníst všechnu guláš. Pokud někdo zachraňuje ostatní pitím guláše z kotlíku, nesmějeme se mu, sic mu guláš vytryskne nosem. Pak se nedivíme, že už nechce guláš.

PS: Ten ježek dupající v křoví si zjista brousí zuby na zbytky našeho guláše. Špinavý kotlík proto zavěsíme na strom a ráno se pokusíme umýt.

Bobek

MARIKOVÁ

Mariková!!! Hurá!!! A s turistákem!!! To bude bomba.

Když sem tam jeli, tak sme v autobuse dělali samé kraviny. Třeba: stokrát sme zpívali jednu písničku nebo sme žrali chipsy, bonbóny jojo, perníky skitles a mnoho dalších. Po příjezdu sme postavili stany a rozdělali oheň na špekáčky pod susedovic střechú, protože cesta k našemu byla zavodněná. Opekli sme špekáčky a šli spat. Jenže ne tak docela... Já sem sa nepřeslékl do pyžama, ale ostál sem tak, protože sme měli jít ven, až vedúcí usnú. Jenže, šel sem na záchod a klukom sem řekl, že sa mně nechce, protože su unavený a oni to odkývali. Takže nic.

Ráno sme rozdělávali ohně. Měl sem kolem 20ti sirek a hrst' šáší. A těch dvacet sirek to nezapálilo. Byl sem naštvaný a tak sem šel za tátú, co mám dělat. Řekl, ať idu za Jirkú a veznu si 3 sirky. A ať si natrhám šáší, protože sem ho vztekem rozházál všude. Tak sem to udělál a zas znova. Tak sem si vzál eště tři sirky a došel mně pomoct táta. První sirka zhasla, druhá taky a ta třetí... tu mně táta zapálil... a ona sa udržala při životě a zapálila mně tú otépkú šáší.

To si nedovedete představit, jaký mám hlad. Ale tem majú všeci. Tak idem k chalupě vařit ovesnú kašu neboli beton. Mezi tím sme šli těžit jíl na pícku na návrh Prokopa. Šli sme podél břehu, dolovali všude, kde sa dalo, a potom sme našli stovky kil jílu – ale dobrého a kvalitního! Pak došel Štěpa a řekl nám, že tam dolovat nesmíme, prý je to přírodní krása světa. A já sem řekl mladším klukom, aj sobě, ať je zbijem. Tak vymordovali Štěpána, Feru, Bobka, Aidama, Pavla, Šimona a Mikroba. Ti všeci sa ale nepodíleli na první bitvě, tam byli enom Štěpán, Šimon a Fera. Ale to byl masakr jak cosi. My jsme jim dali přes h..u, shodili ze sjezdovky dolu hlavú, pokúsali sme je, hodili je do bahna, viseli sme jim na nohách, kopali je nohama, rozvazovali šňúrky od bot a házeli je padesát metrů daleko, štípali, dělali si z nich sáňky... a mezi tím sme si dolovali jíl a stavjali pícku. Takže první bitvu sme vyhráli.

„Oběd,“ zavolal někdo, „teda beton.“ Tak smůla, konec bitky. Ale eště jedna bude. Oběd byl výborný a po obědě sme sa pohádali kvůli jílu. Tak druhá bitka, ale tu už sme prohráli, protože to byla přesila.

Ale už kopem jamy na Setonův hrnec a kameně v ohni praskajú. Asi za

dvě hodiny bylo hotové maso, vykopané jamy a kameně nahřáté. Všecko sme naházali do jam aj s trávú. Všeci měli sliny na jazyku. Šli sme hrát hry. Bylo to super až na to, že po deseti minutách začalo pršet, tak sme zalezli do stanů. V našem stanu sa četl Minecraft. Já sem byl náchylný na slovo karma. Pokaždé sem sa začal blbě smát. Za hodinu na nás zavolali, ať dem dovnitř do chalupy pojest. Mňam, to byla mňamka.

Už je pozdě a my idem spat. Dobrou.

Ráno sme šli do dědiny na hřbitov a eště před tím sme dělali průzkum planety HM352, čili Horná Mariková 352. Měl sem podle vědců výborný objev. Večer nám Drob šel ukázat typy ohnišť. Já sem byl s Ferú a oheň sme zapálili tak, že sme do zemi zapichli dvacet sirek a ty zapálili. Když sme chtěli pověsit kotlík na čaj, tak sa nám vylél a půlka byla v pytlí. Tak to šlo až do večera.

Na večeri sem pracoval já :-D To dopadlo :-D

Ráno sme si sbalili věci, rozlúčili sa s chalupú a šli na autobus. Po cestě zátky už skoro všeci spali.

Výlet byl výborný a těším sa, až bude pícka hotová.

Johnny

MARIKOVÁ S TURISTÁKEM

V pátek jsme celý turisták jeli mikrobusem na Marikovou. Po příjezdu jsme postavili stany a rozdělali oheň u sousedové chalupy, protože na cestě k našemu ohništi byla velká bažina. Opekli jsme špekáčky a šli spat.

V sobotu ráno jsme se učili rozdělávat ohně. Nasbíral jsem šáší a zapálil oheň. Móóóóoc mě to bavilo, že si udržuju svůj oheň. Před obědem proběhly dvě bitvy mladší vs. starší. První vyhráli mladší, druhou vyhráli starší. Rozhodl souboj myslí, který vyhráli starší. Po obědě jsme chystali Setonův hrnec a hráli hry. Pak přišla parádní bouřka. Táta nás zahnal do stanů. Někteří se modlili, někteří dokonce bečali, ale já sem mezi ně nepatřil. Pak jsme snědli hrnec a šli spát. Ráno přšelo a tak jsme hráli hry v chatě. Odpoledne jsme šli do dědiny. Večer jsme rozdělávali ohniště a vařili čaj. A celý den občas přšelo, tak jsme uklidili chatu a jeli domů.

I když přšelo, celý víkend byl super.

George

MODRÁ VODA

Šli jsme od kaple v Bystřici pod Lopeníkem pěšky s velmi těžkým baťohem. Po několika přestávkách jsme dorazili na Modrák. Postavili jsme stany, soutěžili jsme ve vaření čaje. My, Bobři, jsme vyhráli. Potom jsme šli na obhlídku lomu. Bylo tam málo vody. S Tazim jsme chodili po laně, jezdili jsme po prdeli z kopce a vařili špagety na ohni. Ve staně jsem spal s Matym. V neděli jsme hráli hru se sirkama. Chytali jsme škrkátka. Měl jsem jedenáct vyškrtnutých. Po obědě jsme šli do Záhorovic s nafukovacíma balónkami. Měl jsem padesát bodů.

Těším se na další výlet.

George

Modrá voda s turistákem

V osm ráno sme sa sešli v Bystřici pod Lopeníkem u kaple. První všeckým Tarzan s tátú přebalili batohy. Asi za půl hodiny sme byli připraveni k odletu. Vyrázili sme rázným a rychlým krokem. Ty batohy sa nedaly unést, natož zvednúť. Já sem měl batoh pučený od Medesa. Batoh = 50ti litrová krosna plná věcí. První zastávku sme si naplánovali docela špatně. Sedli sme si hned vedle včel, takže Jonáš schytl tři žihadla. Grizzly mně pučil spinner.

Když sme po nekonečném čase došli na Modrú vodu, tak sme z jednoho uhlíku v ohništi rozdělali oheň na oběd. Po obědě sme si zahráli hru. Mosel isme jít pět set kroků daleko a tam uvařit čaj. Bobří to vyhráli a zařvali pokřik. Oni to vyhráli, protože my sme si nevzali sáčky s čajem.

Když sme šli ke studánce, vzpoměli sme si na sjezdovku. Hned sme ju šli zkusit. Mezi tím malí chodili po laně. Mikrob začal na sjezdovce stavit celnicu. Tak sme sa tam všeci pobili a byl klid. Jenže když lid odcházal, celnica tam furt byla. Tak ju Dominik rozbořil.

Navečer sme šli na obhlídku lomu. Málem sem sa zabíl, když mně ujely šutry pod nohama. V jednom místě byl pětimetrový převis.

Na večeru byly špagety na ohni. Delikatesa. Na dobrou noc nám táta přečetl Slovácko sa súdí.

Ráno nás táta prohnál k osadě a zpět. Posnídal sem 400g duetek Dr. Oetker. No, prostě posvátné duetky. Sbalili sme stany a zahráli si hru. Vybíhali sme kopec na čas. Nej hra na výletě. Hráli sme ještě jednu hru. Mosel isme chytat kluky, kteří měli buď křesadlo, nebo krabičku od sirek. My sme běhali se sirkama. Když sem chytil křesadlo, tak sem mu dal sirku a když krabičku, tak tu sirku zapálila. Cílem hry bylo mět co nejvíc vyškrtnutých sirek.

Po obědě sme si dali batohy na záda a táta nám rozdal balónky. Řekl nám, že komu nepraskne až do Záhorovic na nádraží, má padesát bodů. Mně chudákovi praskl :-(Na nádrú nám táta přečetl strašně moc kapitol Slovácka. Dojel vlak, my sme nasedli a odjíždáme. Jenže Jáchym si tam zapomněl kšiltovku...

Výlet byl zařazen do tabulky nejlepších.

Johnny

Horník

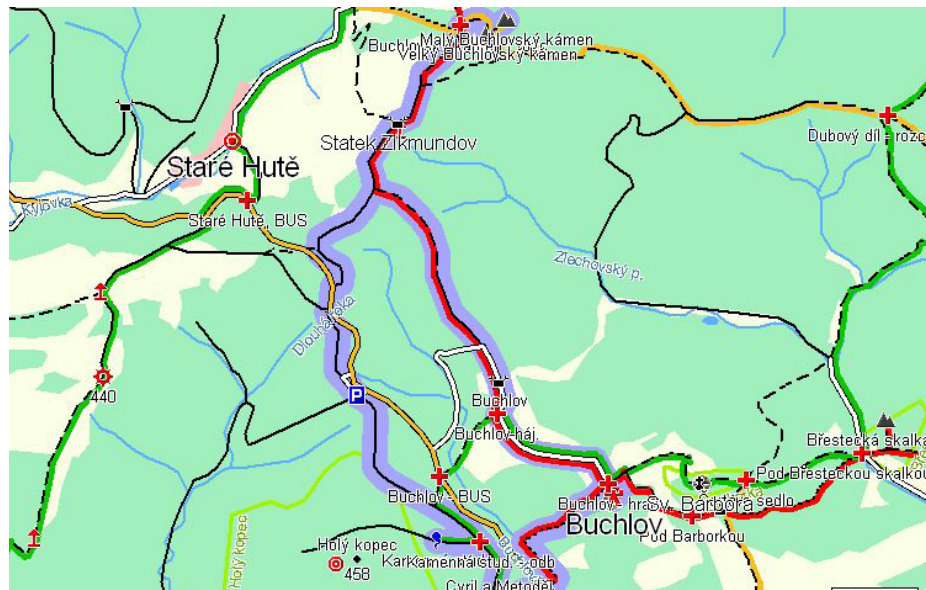
Buchlov kámen - malý a velký

To sú ména dvú skal, ktoré tam údajne nechal čert, keď sa chcel vdávať, medzi Starýma Huťama a Salašú. Ten väčší je vysoký dvanásť metrov, ten menší už o trochu mň. Sú schované v lese, takže nejsou vidět od cesty, ale vede k nim odbočka. Oba kameně sú porostlé takým lišejníkem nebo

čím, a to ve tmě celkem pěkně svítí, nebo spíš odrážá světlo z baterky. Od odbočky z cesty je celkem pěkný výhled na Buchovské hory. Dá sa tam jít aj od hutí, aj ze Salaše, a když nebude moc mokro a někde sa neztratíte, je to tak na půl dňa, možná aj mň.

Bobek

Ftipy

- Dojde zajíček do obchodu a říká: „Dobrý deň, máte zelé?“ „Nemáme.“ Další deň: „Dobrý deň, máte zelé?“ „NE, a estli dojdeš ešte jednúc, přibiju ťa hen na zed!“ Další deň dojde zasej a ustrašeně sa ptá: „Máte hřebíky?“ „Ne.“ „A zelé máte?“
- Dojde policajt do pizzerie a objedná si pizzu. „A chcete ju nakrájat na šest nebo osm dílků?“ „Šest, osm bych nesnědl.“
- Dojde zajíc do obchodu a ptá sa: „Máte mrkvovú zmrzlinu?“ „Ne.“ Další deň zasej. Třetí deň dojde, zasej sa optá a prodavač rozradostněně: „Máme!“ „Hnusná, že?“
- Dojde kovboj do baru a říká: „Dvě whisky, jednu za mňa a jednu za bráchu!“ Tak sa to furt opakuje, až jednúc zasěj dojde, barman mu je už chystá, ale kovboj hned: „Dneskaj enom jednu.“ „Brácha umřél?“ „Né, já sem přestál pit.“
- Normální člověk jede výtahem do 13. patra: zmáčkne 13. Programátor: zmáčkne 1, pak 3 a hledá enter.

Mikrobobek

Zdroj: www.reflex.cz

Vyhlášení soutěže

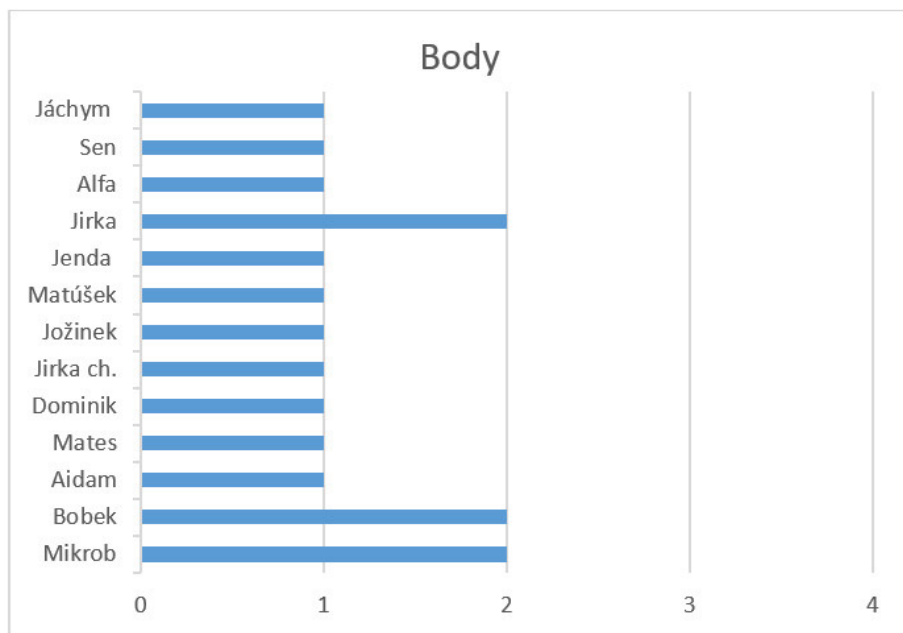
Stav splnění mise:

50 %

Děkujeme za pomoc, Rošťáčkova mise je z poloviny splněna díky těmto agentům:

Pokud sme na někoho zapomněli, ozvěte sa na email stepanmatek@seznam.cz a my vás tam doplníme. Všichni tito agenti mají jeden bod. Až bude mise splněna, zvítězí ten s nejvyšším počtem bodů.

Štěpán

Rošťáček

Ha! To je určitě ten agent,
který to tu má zničit. Musím
ho zneškodnit.

A máš to!

Cože?! V kapse měl tento dopis. Třeba
tam bude jak porazit Nečestný západ!

Pomozte Rošťáčkovi s jeho misí! Pokud vyluštíte, co mají za lubem zlo-
duši z Nečestného Západu, pošlete nám tajenku na email:
stepanmatek@seznam.cz a získáte další cenný bod do soutěže. Na pomoc
si vezmě rodiče.